

CODIP - pers

Nr. 38
Juli 2010

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen Tel: 011-88.15.52 E-mail: info@codip.be Webstek: www.codip.be
Rekeningnr: IBAN: BE52 0001 5766 4709 - BIC: BPOTBEB1 www.sabrashatila.web-log.nl

Beste Palestina-vrienden,

Inhoud

1. Bloedbad op zee schrikt wereldopinie
2. Israëls nieuw lidmaatschap van de OESO
3. Boekbespreking: De Holocaust is voorbij – Avraham Burg
4. CODIP-actief

In de Gazastrook leven duizenden families nog steeds te midden van puin en vernielde infrastructuur. Slechts 41 vrachtwagens met bouwmaterialen liet Israël toe sinds de Gaza-oorlog aldus UNICEF. Jaarlijks sterven in de bezette Palestijnse gebieden 12.000 kinderen jonger dan vijf jaar en 1.800 kinderen jonger dan een jaar. Tweederde van de huishoudens zijn niet aangesloten op een afvalwatersysteem. 800.000 kinderen overleven in de Gazastrook, maar het onderwijssysteem ligt er in puin: 82,5 % van de vernielde en beschadigde scholen liggen nog in puin door de Israëlische blokkade die zijn vierde jaar ingaat. Het aantal vrachtwagens met goederen dat Israël toelaat daalde sinds 2007 van 2.800 naar 500 per week.

Toch wil Israël de wereld laten geloven dat er geen humanitaire crisis is in Palestina. Als piraten van de Middellandse Zee creëerden ze een bloedbad op de Mavi Marmara, een Turkse boot met hulpgoederen voor Gaza. Een boot met Europese joden en andere hulpkonvoien zullen weldra opnieuw de illegale blokkade trachten te doorbreken. Als bezetter moet Israël instaan voor voedsel, medische voorzieningen en onderwijs volgens de Conventie van Genève. Als een paria veegt Israël hier haar voeten aan.

Palestina Solidariteit: onze nieuwe naam voor een sterkere werking

Afscheid nemen is nooit leuk. Je beseft hoe erg je gehecht bent geraakt aan bepaalde zaken. Op 5 juni 2010 namen we met CODIP en het Vlaams Palestina Komitee, waarmee we al jaren intens samenwerken rond Palestina, een belangrijke beslissing. We vormen een nieuwe vzw, met evenveel inzet door onze vrijwilligers, met een Noord- en Zuid-werking voor Palestina, met de mogelijkheid tot fiscale attesten en steun aan diverse projecten. Met een nog sterkere werking voor de vrijheid, mensenrechten en strijd voor gelijke rechten voor het Palestijnse volk.

De laatste jaren raakten alsmear meer mensen en groeperingen overtuigd van sancties tegen Israël zolang de agressieve bezetting tegen miljoenen Palestijnen blijft voortduren. De publieke opinie raakt alsmear beter geïnformeerd, alleen blijft de politieke wil nog vaak afwezig om met daden tegen Israël te reageren zodat dit conflict eindelijk wordt opgelost. Wij zijn U bijzonder dankbaar voor de vele projecten die wij konden verwezenlijken dankzij Uw steun aan CODIP. Rechtvaardigheid voor het Palestijnse volk blijft ons doel. Wij rekenen op Uw verdere steun via **Palestina Solidariteit**.

De CODIP-ploeg

Israël schiet 9
vredesactivisten dood
die hulp wilden bieden
aan de Palestijnen in de
Gazastrook.

Zelfs dan
komen er geen sancties!

Onze politici dragen
mee verantwoordelijkheid
voor alle misdaden
die Israël pleegt.

Onze politici zijn op de
hoogte en ondernemen niets
om mensen in nood te helpen.

1. Bloedbad op zee schrikt wereldopinie

Door Israël wordt de suggestie de wereld ingestuurd, dat alle goederen die niets met wapens te maken hebben, probleemloos via de Israëlische havenstad Ashdod de Gazastrook kunnen bereiken. Die berichtgeving wordt de laatste dagen wel opvallend doorprikt, en wel door de eigen Israëlische propaganda. Het heet nu namelijk in diverse berichten in de westerse media, dat Israël zou beloven, voortaan mèer noodhulp voor de Gazastrook toe te laten. Of hoe de - door onze media al te kritiekloos gevolgde - zionistische propaganda een enkele keer toch zichzelf strikt! Wie de moeite doet, ook af en toe eens een Arabische bron te raadplegen, krijgt al gauw een ander beeld van het conflict. Wij zijn ook niet naïef. Het is natuurlijk wel zo, dat de vloot met hulpgoederen en politieke agenda had. En so what, wat is er in 's hemelsnaam mis met een lans breken voor het opheffen van de collectieve straf die de blokkade van de Gazastrook is?

Hierna brengen wij, als tegengewicht voor de Israëlisch geïnspireerde berichtgeving over de kaping van de vloot met hulpgoederen, de vertaling van een artikel van Abdel Bari Atwan, hoofdredacteur van de pan-Arabische krant Al Quds Al Arabi, over die Israëlische flater.

De mensen verliezen hun geduld met deze pariastaat bestuurd door racistische oorlogsmisdadigers.

Israëls gruwelijke aanval tegen een internationale vloot die broodnodige hulp bracht aan de belegerde bevolking van de Gazastrook heeft meer bereikt dan miljarden Arabische dollars uitgegeven aan PR ooit hoopten te bereiken. Kranten en tv-schermen over de hele wereld werden gedomineerd door beelden en getuigenissen uit de eerste hand die de ware aard van de schurkenstaat Israël belichten. De onafhankelijke media - met name Al Jazeera - en alternatieve nieuwsbronnen op het internet hebben ervoor gezorgd dat de ongecensureerde feiten enkele minuten na de gruweldaad burgers wereldwijd bereikten. De belachelijke claim van Israël dat de vloot bestond uit gewapende militanten en massavernietigingswapens werd ontkracht door degenen die erbij waren met een massa bewijzen van wat er werkelijk gebeurd was. (De enige uitzondering was de BBC, die voortdurend de Israëlische versie van de gebeurtenissen gaf en geen enkele Palestijnse commentator interviewde; al zijn er vele in Londen.).

Dit zijn de feiten: de vloot bestond uit zes schepen, waarvan de opvarenden vastbesloten waren om symbolisch de illegale en onmenselijke blokkade van de Gazastrook door Israël te breken. De schepen waren beladen met duizenden tonnen goederen, waaronder beton voor het opnieuw opbouwen van huizen, meer dan een jaar geleden verwoest toen Israël de Gazastrook bestookte (meer dan 1.000 burgers werden toen gedood) en rolstoelen voor diegenen die gehandicapt werden door diezelfde aanval. Aan boord bevonden zich meer dan 700 passagiers: vredesactivisten van verschillende leeftijd en nationaliteit, diverse politici, diplomaten, journalisten en filmmakers.

Op 31 mei in het holst van de nacht werden de schepen in internationale wateren (74 zeemijlen voor de kust van Palestina) aangevallen door Israëlische helikopters, die op hen begonnen te schieten voordat commando's met machinegeweren voet op het dek van het Turkse schip, de Mavi Marmara, hebben gezet. Ten minste negen ongewapende mensen stierven in een regen van kogels en honderden raakten gewond. Sommige dappere passagiers hadden de tegenwoordigheid van geest stoelen te breken of messen (uit de keuken van het schip) te nemen om zichzelf en anderen te verdedigen, maar de schepen werden allemaal overgenomen door Israël's en zeilden naar Ashdod, waar de passagiers werden opgesloten en hen de toegang tot advocaten werd geweigerd.

Het enteren en vervolgens het commando overnemen van een schip in internationale wateren is technisch piraterij; mensen tegen hun wil naar een ander land overbrengen en gevangennemen is technisch ontvoering; gevangenen het recht weigeren om een advocaat te raadplegen is een schending van de mensenrechten wetgeving, en moord is gewoon moord. Door het plegen van deze afschuwelijke daden van staatsterrorisme en het schaamteloos negeren van de internationale wetgeving, die bindend is voor beschaafde volkeren, toont Israël een arrogante houding waarmee het land zich op één of andere manier boven deze normen verheft. Haar roekeloos vertrouwen dat het straf kan ontlopen is te danken aan de onvoorwaardelijke steun van Washington. De Amerikaanse president Barack Obama heeft nog geen commentaar gegeven, hoewel de Nobelprijswinnaar er wel sterk op uit is om "BP voor de rechter te brengen" omwille van de dood van negen werknemers en de ecologische verwoesting in de Golf van Mexico. Ondanks het feit dat 27 Britten aan boord waren van de Mavi Marmara, duurde het twee

dagen vooraleer premier David Cameron zei dat de aanslagen - en de blokkade - "onaanvaardbaar" was. Maar elders is de diplomatieke en politieke reactie rampzalig voor het Israëlische regime.

Turkije, de enige 'moslimbondgenoot' van Israël tot nu toe, brak zijn diplomatieke betrekkingen met de schurkenstaat enkele uren nadat tienduizenden door de straten van Istanbul trokken met de bedoeling de Israëlische ambassade te bestormen. De 70 miljoen Turken stonden eensgezind achter premier Recep Tayyip Erdogan, die beloofde om een oorlogsschip met de volgende vloot op weg naar Gaza te sturen. De Israëlische ambassadeur in Jordanië, Egypte, Zweden, Spanje, Denemarken en Griekenland werden op het matje geroepen en wereldwijd veroordeelden landen van Somalië tot IJsland het crimineel geweld van Israël. De VN-Veiligheidsraad, de Arabische Liga en de ambassadeurs van de 27 EU-landen stelden universeel de aanvallen aan de kaak en eisten een onafhankelijk onderzoek. Grote demonstraties hebben plaatsgevonden in heel de wereld en er was een wereldwijde dag van protest.

Het bloedbad heeft ook effect gehad voor meer eenmaking onder Arabieren en moslims in een nieuwe golf van volks activisme, niet alleen tegen Israël, maar ook tegen de regimes die zich vereenzelvigen met haar. Deze volksbewegingen willen herwaardering van de hele Palestijnse zaak en niet enkel de belegering van Gaza veranderen. Jordanië en Egypte, die allebei verdragen hebben met Israël, spraken luid hun veroordeling uit en de laatste opende zelfs de grensovergang Rafah 'voor onbepaalde tijd'. Enkele weken geleden was Caïro nog bezig met het aanbrengen van een stalen wand onder diezelfde doorgang - op aandringen van Israël en Amerika - om wanhopige Palestijnse ondertunneling te voorkomen. Voor het eerst in jaren lijkt Palestijnse verzoening mogelijk, gezien collectief ervaren verdriet en woede door de natie. De Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) in Ramallah kondigde drie dagen van rouw af voor de slachtoffers en PNA-voorzitter Mahmoud Abbas eiste spoedvergaderingen van de Arabische Liga en de VN-Veiligheidsraad. Verzet zal eerder leiden tot verzoening dan de vruchteloze onderhandelingen en 'vredesgesprekken' waar de Palestijnse Autoriteit zich lang in engageerde.

De aanval heeft ook invloed op de huidige status-quo met Iran, omdat Israël zich geopenbaard heeft als een overtuigender regionale bedreiging voor de internationale veiligheid, de vrede in de wereld en de universele rechten van de mens. Stel je eens voor hoe de VS zou reageren als Iran aan boord van een van haar eigen schepen of van een bondgenoot in internationale wateren passagiers zou doden of gevangennemen en vervolgens met haar opvarenden zou zeilen naar een Iraanse haven. Een oorlogsverklaring zou zeker volgen. Toch lijken Israëlische overvallers te verwachten dat zij door passagiers begroet zouden worden met bloemenkransen, dansen en zingen van vreugde en het slachten van schapen ter hunner ere. (...).

De wereld is zijn geduld aan het verliezen met deze pariastaat bestuurd door racistische oorlogsmisdadigers en met de steeds herhaalde excuses van hun geschiedenis, de Holocaust en de vervolging, die hun magie hebben verloren. Als het bloed van de martelaren en de helden van de vloot het aftellen naar het einde van het Israëlische apartheidsregime versneld hebben, dan is dit bloed niet vergeefs vergoten.

Bron: <http://gulfnews.com/opinions/columnists/massacre-at-sea-turns-tide-of-world-opinion-1.636833>

Palestijnse kinderen: eerste slachtoffers van oorlog en bezetting

De bezetting heeft een enorme impact op Palestijnse kinderen. Zo blijkt uit een studie van Dr. Mohammed Iskafi, die al sinds 1988 werkt voor de Palestinian Medical Relief Society. 54,7 % van de kinderen op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem hebben reeds een trauma opgelopen, dat ze levenslang zullen meedragen. 34,1 % van de kinderen hebben een post-traumatische stress stoornis. Bij een studie over de invloed van de Apartheidsmuur bleek dat 40,8 % van de jonge Palestijnen permanent lijden aan noctiphobia (angst voor de nacht) en dat kinderen tussen zes en twaalf jaar extreem agressief worden door de aanhoudende Israëlische bezetting.

Professor Panos Vostanis van de Universiteit van Leicester en en zijn collega-psychiaters van het Gaza Community Mental Health Programme deden een gelijkaardige studie in de Gazastrook na de recente oorlog. De kinderen in de Gazastrook moesten gemiddeld 13 traumatische gebeurtenissen verwerken: 94 % van hen kregen te maken met geluidsbombardementen en artilleriegeschut, 69 % moesten vluchten voor oorlogsgeweld, 24,5 % kregen brandwonden en 96 % konden door familieleden niet worden beschermd. Slechts 1,3 % van de kinderen hadden geen post-traumatische stress. 7,2 % hadden een milde vorm, 29,9 % een gemiddelde en 61,5 % een ernstige vorm van post-traumatische stress.

Bronnen: <http://www.pmr.ps/last/etemplate.php?id=311> - <http://www.gcmhp.net>

2. Israël's nieuw lidmaatschap van de OESO is aanfluiting van het internationaal recht

De toetreding van Israël tot de OESO illustreert nog maar eens dat het Westen de zelf geformuleerde steun aan democratische waarden en mensenrechten weinig ernstig neemt. In plaats van het OESO-lidmaatschap als stok achter de deur te gebruiken verlenen de OESO-landen Israël immuniteit voor grootschalige inbreuken op het internationaal recht, waaronder officieel gerapporteerde oorlogsmisdaden, de uitbreiding van de kolonisteneconomie, de Israëlische blokkade van Gaza en de algemene boycot van de Palestijnse economie.

Op 10 mei kreeg Israël het langverwachte lidmaatschap van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). De OESO kan je omschrijven als een club van rijke landen die voornamelijk afkomstig zijn uit de Europese Unie en Noord-Amerika. De Organisatie die zich met economische, milieu en sociale thema's bezighoudt, zegt van zichzelf dat ze een bijdrage wil leveren aan de democratie en de markteconomie. In het OESO-rapport over de strategie voor uitbreiding en de Road Map voor de toetreding van Israël (2007) staat dat het respect voor fundamentele waarden een vereiste is voor lidmaatschap waaronder het "engagement voor een pluralistische democratie gebaseerd op de beginselen van de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten" en "het vasthouden aan de open en transparante beginselen van de markteconomie".

EU-Israël: business as usual

Israël vroeg 20 jaar geleden al het lidmaatschap van de OESO, maar dat werd verworpen om economische en politieke redenen. Nu is het dus wel gelukt. In Israël wordt dat gezien als een enorme overwinning en voor Netanyahu zal het lidmaatschap "deuren voor ons open". Die deuren zijn nooit echt dicht geweest. Dat zien we bijvoorbeeld in de relaties tussen de Europese Unie en Israël die geregeld worden op basis van een Associatie-akkoord. In december 2008 beslisten de Europese ministers van Buitenlandse Zaken unaniem om de bestaande relaties tussen de EU en Israël op te waarderen. Een meerderheid in het Europees Parlement zorgde er evenwel voor dat de stemming over een aanbeveling om een protocol af te sluiten en aan te hechten bij het EU-Israël-Associatie-akkoord met daarin de opwaardering, werd uitgesteld. Het Parlement gaf daarmee een duidelijk signaal dat normale relaties met Israël maar kunnen als de mensenrechten en het internationaal recht worden gerespecteerd. Maar in november 2009 tekenden de EU en Israël een nieuwe overeenkomst inzake de handel in landbouwproducten, wat werd gepresenteerd als "een belangrijke stap vooruit in de integratie van de markten van de EU en de Israël".

De illegale Israëlische kolonisatiepolitiek, noch zware mensenrechtenschendingen zoals gerapporteerd in het Goldstone Rapport blijken deze sluipende opwaardering van de relaties tegen te kunnen gaan. Eigenaardig genoeg valt een opwaardering duidelijk niet te rijmen met de politieke positie van de Europese Unie. De eigen conclusies van de Europese Raad stellen dat de "opwaardering gebaseerd moet zijn op de gemeenschappelijke waarden van beide partijen, en met name op de democratie, de eerbiediging van de mensenrechten, de rechtsstaat en de fundamentele vrijheden, goed bestuur en het internationaal humanitair recht." En wat is dan de waarde van een resolutie van het Europees Parlement die in maart 2010 de uitvoering vraagt van "de aanbevelingen (van het Goldstone Rapport) en een verantwoording voor alle schendingen van het internationaal recht, met inbegrip van vermeende oorlogsmisdaden?" Dat klinkt behoorlijk gratuit en is niet van die aard om veel vertrouwen te koesteren in het waarden-discours van de Europese Unie.

Boycot van Palestijnse economie

Dat de 31 lidstaten van de OESO, waaronder de 19 EU-landen, Israël unaniem als nieuw lid aanvaarden is dus niet zo verwonderlijk. Evenmin is het nieuw dat daarvoor desnoods eigen principes aan de kant worden

geschoven. De restricties die Israël plaatst op de Palestijnse economie vormen een schending van de open markteconomie, waarvoor de OESO zegt te staan.

Volgens de Wereldbank heeft het Israëlische regime van wegblokkades, afgesloten gebieden en groeiende nederzettingen er voor gezorgd dat de "Palestijnse economie is uitgehold, met een daling van de productieve sectoren en een groeiende publieke sector tot gevolg, omdat de bevolking verwachtingen koestert ten aanzien van de publieke sector voor werkgelegenheid en bijstand zodat ze met de gevolgen van de werkloosheid kan omgaan."(1)

Sinds Hamas de macht overnam in Gaza in juni 2007 handhaaft Israël een moordend embargo tegen de 1,5 miljoen inwoners van de smalle strook. Begin mei 2010 beval een Israëlische rechtbank de openbaarheid van een aantal officiële documenten met daarin informatie over het Israëlische beleid voor het transport van goederen in- en uit de Gazastrook.

Een van de documenten is getiteld 'Voedselbehoeften in Gaza – rode lijnen' en beschrijft de minimale voedingsvereisten voor het levensonderhoud van de inwoners van de Gazastrook. Het bevat gedetailleerde tabellen van het aantal grammen en calorieën dat minimaal noodzakelijk is per inwoner, opgesplitst naar leeftijd en geslacht, om een minimale drempel te kunnen vaststellen voor de invoer van goederen. Deze gruwelijke statistieken illustreren dat Israël letterlijk werk maakt van een politiek zoals die in 2006 door Dov Weisglass, adviseur van voormalig premier Ehud Olmert is omschreven: "Het idee is om de Palestijnen op dieet te zetten, maar niet om ze te laten sterven van de honger".(2) Het hongergevoel moet de inwoners van Gaza op andere gedachten brengen en Hamas uiteindelijk van de macht verdrijven in wat Israël 'Vijandig Gebied' is beginnen noemen.

Israël laat slechts 81 producten in de Gaza toe, terwijl de Palestijnen niets mogen exporteren. Er is geen enkel zinnig veiligheidsargument te bedenken voor het verbod van producten als komijn, gember, chocolade, azijn, gedroogd fruit, aardappelchips, timmerhout etc. (volgens de lijst die GISHA heeft publiek gemaakt)(3). Het gaat hier duidelijk om een collectieve strafmaatregel in strijd met de Vierde Conventie van Genève. Gevolg is dat 90 procent van de bedrijven in Gaza gesloten is of aan sterk verminderde capaciteit moet functioneren. Meer dan 80 procent van de bevolking is afhankelijk van voedselhulp. Bovendien lijkt het er op dat Israël de eigen producten kan promoten en verhandelen.

Volgens Berlin Greta van de Free Gaza Movement slagen Israëlische handelaars er in om bepaalde van hun producten aan de toegelaten lijst toe te voegen, wat hen een bom geld oplevert. Dat is wellicht de ware reden waarom Israël geen blik toelaat in Gaza zodat de boeren hun tomaten zouden kunnen bewaren en verhandelen, terwijl de import van in Israël verpakte tomatenpuree wel is toegestaan. Het gaat om een door en door cynische en perverse politiek die niet alleen door de EU en de VS wordt getolereerd, maar kan rekenen op een beloning met betere handelsrelaties, deelname aan onderzoeksprogramma's, wapenhandel en – wat de VS betreft – royale jaarlijkse financiële giften ter waarde van ongeveer 3 miljard dollar.

De Palestijnse export naar de Israëlische of internationale markt moet bovendien afrekenen met bijkomende hinderpalen zoals lange procedures, gebrek aan stockagecapaciteit aan de Israëlische-Palestijnse controleposten of de Israëlische weigering om Palestijnse certificaten te erkennen m.b.t. Gezondheids- en veiligheidsnormen. Volgens het Internationaal Monetair Fonds (IMF) is de Palestijnse export daardoor verschrompeld tot 15 procent van het Bruto Nationaal Product (BNP) tegenover 50 procent van het BNP in de jaren '80 toen de Palestijnen "meestal vrij en ongehinderd handel konden drijven met Israël".(4) Volgens de internationale katholieke koepelorganisatie CIDSE is de Palestijnse handel met de Europese Unie goed voor amper 71 miljoen Euro (waarvan slechts 7 miljoen Palestijnse export) tegenover 25 miljard Euro (of 350 keer meer) voor wat betreft Israël.(5)

Joodse nederzettingen in de Israëlische economische statistieken

Een gevoelig punt in het toetredingsproces tot de OESO zijn de statistische economische gegevens die Israël gebruikt omdat daarin ook de economische activiteiten van de kolonies in de Westelijke Jordaanoever zijn inbegrepen. Toen Secretaris-Generaal van de OESO, Gurria, liet verstaan dat deze en andere 'technische

zaken' enkel tot een vertraging zouden kunnen leiden voor het Israëlische lidmaatschap, werd duidelijk dat de kwestie van de internationaal rechterlijk illegale joodse nederzettingen geen struikelblok mocht vormen.

Terwijl Israël de nederzettingen blijft uitbreiden in strijd met eerdere afspraken om de bouwactiviteiten te bevrozen, volstond het voor de OESO om dat op te lossen door in alle documenten met statistieken van Israël een voetnoot te gebruiken die stelt dat het gebruik van Israëlische gegevens over de Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem en de Golanhoogte zonder gevolg blijft voor de status van deze gebieden onder het internationaal recht. Israël moet nu over uiterlijk een jaar na de toetreding gesplitste data aanleveren, maar kan voortaan wellicht gebruik maken van het vetorecht nu het land zelf lid is van de OESO.

Kritiek

De Israëlische minister voor Handel, Binyamin Ben-Eliezzer, wuift alle kritiek weg door te stellen dat "we geen politiek moeten inbrengen in organisaties die te maken hebben met economie en handel".(6)

In de Palestijnse gebieden is men het daar op zijn zachtst gezegd absoluut niet mee eens. Een verklaring van Palestijnse organisaties die zich hebben verenigd in het Nationale Comité voor Boycot, Sancties en Desinvesteringen stelt: "Door Israël te aanvaarden, geven de OESO-landen blijk van een regelrechte medeplichtigheid aan de Israëlische oorlogsmisdaden en vernietigen ze de fundamenteën van het internationaal recht. Israël belonen, betekent de straffeloosheid verankeren en elke realistische hoop op het bereiken van een rechtvaardige vrede in de regio de grond inboren."(7) En verder: "Ambtenaren van de OESO-lidstaten zijn er zich terdege van bewust dat Israël niet voldoet aan de vooropgestelde objectieve criteria. Toch hebben ze besloten om Israël er uit te pikken, het te verheffen boven al deze objectieve criteria en te belonen voor zijn strijd om tot de OESO toe te treden, maar niet te spreken van het internationaal recht, en het hele toetredingsproces te herleiden tot een farce."

Voor de Palestijnen wordt het in elk geval moeilijker en moeilijker om niet te concluderen dat de Israëlische oorlogsmisdaden en mensenrechtenschendingen op zijn minst worden getolereerd en dat het Westen een beleid van straffeloosheid voert waardoor Israël het kolonisatie- en Apartheidssysteem kan handhaven en uitbreiden.

(Uitpers nr. 121, 11de jg., juni 2010)

Noten

(1) Palestinian Economic Prospects: Gaza Recovery and West Bank Revival. Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 8 juni 2009 (zie:

<http://siteresources.worldbank.org/INTWESTBANKGAZA/Resources/AHLCJune09Reportfinal.pdf>)

(2) Conal Urquhart. Gaza on brink of implosion as aid cut-off starts to bite. The Observer, 16 April 2006 (zie:

<http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:Cg6x1zUtsVQJ:www.guardian.co.uk/world/2006/apr/16/israel+dov+weinglass+on+a+diet&cd=1&hl=nl&ct=clnk&gl=be>)

(3) Gisha (Legal Center for Freedom of Movement). Partial List of Items Prohibited/Permitted into the Gaza Strip, mei 2010 (zie: <http://gisha.org/UserFiles/File/HiddenMessages/ItemsGazaStrip060510.pdf>)

(4) IMF. Macroeconomic and fiscal framework for the West Bank and Gaza - Fifth review of progress, april 2010, (zie: <http://www.imf.org/external/country/wbg/RR/2010/041310.pdf>)

(5) Background media briefing. Crunch time for Israel's bid to join the OECD, mei 2010. Niet-publieke nota van CIDSE

(6) Bilal Randeree. Israël's trade club entry opposed, Al Jazeera.net, 10 mei 2010 (zie:

<http://english.aljazeera.net/news/middleeast/2010/05/201059205045280648.html>)

(7) Palestinian civil society slams OECD over Israel's accession. Press release, Boycott, Divestment and Sanctions National Committee, 10 Mei 2010 (zie: <http://electronicintifada.net/v2/article11256.shtml>)

Ludo De Brabander.

3. Boekbespreking: De Holocaust is voorbij – Avraham Burg

“Wegens de Sjoa is Israël de stem van de doden geworden, spreekt het in naam van hen die dat niet langer kunnen, meer dan dat het spreekt in naam van hen die nog leven. Oorlogen zijn eerder regel dan uitzondering geworden. Een staat die leeft met het zwaard in de hand en zijn doden vereert zal in een voortdurende noodtoestand verkeren, omdat iedereen een nazi of een Arabier is, omdat iedereen ons haat, omdat de hele wereld tegen ons is”, aldus Avraham Burg.

Burg groeide op in Rehavia, de wijk in Jeruzalem die men ‘Klein Duitsland’ heette. In tegenstelling tot de meeste joodse Israëli's wentelden de ouders van Burg zich niet in een ‘Holocaust-slachtofferrol’ als een tweede natuur.

Het racisme tussen joden onderling werd snel duidelijk voor Burg. De arrogantie van Duitse joden tegenover Oost-Europese joden bleek grote gevolgen te hebben. Hitler trad niet enkel hardhandig op tegenover broeders en zusters in Polen en Hongarije, maar hij smeedde ook alle joden samen tot één geheel, ongeacht de vele generaties joden die reeds in Duitsland leefden.

Elke jood in Israël heeft zijn eigen Ost-jude: een minderwaardige jood. De meeste slachtoffers van de Sjoa waren Europese joden, Asjkenaziem. Deze Asjkenaziem beweerden dat ze met een joods-zionistische politiek joden uit Azië en Afrika een gunst bewezen door hen te redden van de Arabieren. Op deze wijze werden duizenden jaren Sefardische geschiedenis uitgewist en hiermee ook de sociale en culturele banden, die deze joden hadden met de Arabieren en moslims die hen daar steeds correct behandelden. De obsessie en het zogenaamde unieke Sjoa-trauma van de Asjkenaziem verdrongen het onbespreekbare leed dat Israël joden uit Marokko, Jemen en Ethiopië aandeed.

Zelfs rabbi Julian Morgenstern, die het zionisme bekritiseerde als een ideologie die een identiteit probeerde te creëren door middel van ontkenning, moest bijdraaien. Zijn pleidooi voor universele joodse waarden moest het onderspit delven. Zionisten en lobbygroepen kozen voor opsluiting in een joods getto in een Israëlische staat. Een strijdvaardig kolonialisme haalde het boven de integratie van vele joden in Amerika. Israël werd een natie van slachtoffers met als staatsgodsdienst het eeuwig koesteren van trauma's.

Hitler's schaduw kleeft generatie na generatie aan elke Israëlische jood en haalt het boven optimisme en vreugde. De Israëlische staat staat dicht bij het beleid van nazi-Duitsland en zijn extreem-rechtse politiek van levensruimte en verdrijving van een ander volk.

Israëlische joden rukten de Sjoa uit haar historische context en veranderden ze in een argument en een motivatie voor elke daad. Na Duitse herstelbetalingen liet men de nazi-geest reïncarneren in Arabieren en Palestijnen, die joden nooit wat hadden aangedaan. Zij werden het slachtoffer van joden, die hun Sjoa-trauma levendig hielden; er kwamen hekken, belegeringen, de avondklok, blokkade van voedsel en water, buitengerechtigde executies, enz.

Het Eichmann-proces had tot doel jonge Israëli's op te voeden. De Holocaust was iets van de joden en bloedbaden elders waren gewone misdaden. Israël steunde Turkije in het ontkennen van de Armeense genocide en gaf wapens aan Rwandese massamoordenaars. Men keek opzij toen één miljoen Tutsi's werden omgebracht met machetes en lichte vuurwapens en men gaf politieke en morele steun aan de Serviërs, ongeacht hun moorden en concentratiekampen.

Burg doet een poging om een aantal zaken aan te kaarten, maar minimaliseert de Israëlische agressie en bezetting tot 'het gedrag van een stoute jongen'. Leugens als spreken over 'democratie en persvrijheid in Israël' en 'het verschuiven van de verantwoordelijkheid voor Palestijnse vluchtelingen naar Arabische burens' wijzen eerder naar een zich krampachtig vasthouden aan een status-quo zonder de Israëlische staat grondig te willen hervormen. De voormalige Knesset-voorzitter heeft zijn boek geschreven met een ingehouden adem, niet altijd volledig de waarheid sprekend en alles verhullend. Toch is hij een moedig man, omdat hij zaken durfde aankaarten waar andere joden over zwijgen.

Mario Bergen.

4. CODIP-ACTIEF

1. Uitnodiging debat over de media en Palestina/Israël en feestelijke aankondiging van Palestina solidariteit

CODIP en VPK zijn gefusioneerd tot **Palestina Solidariteit**. Door het bundelen van de krachten van beide organisaties rekenen we erop, de Palestinawerking in Vlaanderen meer slagkracht te geven en dat Palestina meer dan voorheen op de kaart zal staan. Palestina Solidariteit wil de Palestinagroepen in Vlaanderen ondersteunen en de organisatie in samenwerking met de lokale groepen tot een heuse Palestina-beweging laten uitgroeien.

U wordt van harte uitgenodigd op de eerste activiteit van Palestina Solidariteit, een debat op 9 oktober 2010 rond/over de media ivm het Israëlisch-Palestijns conflict. Dit zal doorgaan in De Markten (Spiegelzaal), Oude Graanmarkt 5, 1000 Brussel om 15u.

De Nederlandse schrijver Stan Van Houcke (auteur van De oneindige oorlog) gaat het debat aan met enkele mensen uit de Belgische pers, nl. Inge Vranken (VRT) en Bart Beirlant of Jorn Decock (De Standaard).

Daarna zal Palestina Solidariteit zich voorstellen en we sluiten de namiddag feestelijk af met een hapje en een drankje. We hopen u talrijk te mogen ontmoeten.

2. Op 20 november 2010 organiseert Palestina Solidariteit een dansavond te Geel in Zaal St-Amands, met initiatie van de Palestijnse dans 'dabka'.

Een avond om zelf te dansen, de dabka te leren, maar vooral van solidariteit met Palestina. Want deze benefiet wordt georganiseerd in samenwerking met Dancing 2 Support (www.dancing2support.be) ten voordele van ons project in Palestina: de jongerendansgroep van Darna in Nabloes in het noorden van de Westbank.

Deze jongerendansgroep wil met zijn inzet en vorming de jongeren cultuur bij brengen om de tradities en het culturele aanbod levendig te houden en door te geven aan de komende generaties. Maar vooral ook om de band met de jongeren te versterken en hen te bemoedigen, zelfs in zeer negatieve, onderdrukkende situaties, waar velen alle hoop en toekomst verliezen.

Met deze benefiet willen we ~~zal~~ een CD- speler en een audio hardware aankopen.

Dit initiatief verdient onze steun en bemoediging. We hopen u talrijk te mogen ontmoeten.

3. Palestijnse en Israëlische organisaties roepen op voor een boycot van producten uit de kolonies.

In Israël en in de Westbank wordt officieel opgeroepen door Palestijnse organisaties - en enkele Israëlische - tot de boycot van de producten uit de kolonies. Er worden 600 producten in de kolonies geproduceerd. Doelpubliek zijn de handelaars. Ook de PNA steunt dit en Israël wil de PNA hiervoor straffen. Bovendien willen de kolonisten het verlies compenseren en vragen zij aan de regering om het belastinggeld voor de PNA aan hen over te maken. (El Quds, 7 mei 10). De boycot is een geweldloze manier om druk uit te oefenen op de Israëlische regering en bevolking.

4. Wist je dat?

- Deze CODIP-pers de laatste CODIP-pers is uitgegeven in deze vorm? De volgende nieuwsbrief zal een nieuwe huisstijl krijgen, nieuw logo, nieuwe website, nieuwe folder. De CODIP-ploeg wordt versterkt door nieuwe mensen en dan wordt het de Palestina Solidariteit ploeg.
- Verboden producten die niet de Gazastrook binnen mogen en waarover vergaderd wordt om nu toegelaten te worden: mayonaise, ketchup, schoenveters, knopen, veiligheidsspelden en naalden, sommige soorten naaigaren.

CODIP-pers verschijnt vier keer per jaar: in januari, april, juli en oktober. Gratis als lid of per e-mail. 5 euro voor postverzending.
VU: Myriam Vandecan, Ectorsstraat 19, 3400 Landen.